

Gebroken

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris

Gebroken

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3939 4

© 2017 BA Paris

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Breakdown*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of

HarperCollins *Publishers* Ltd.

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Arcangel Images (raam),

© Shutterstock (autolichten),

© Shutterstock (barst)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn ouders

Vrijdag 17 juli

De donder barst los op het moment dat we met de zomervakantie in het vooruitzicht afscheid van elkaar nemen. Connie schrikt op wanneer er vanaf de grond een luide knal weerklinkt. John lacht, de warme lucht om ons heen is drukkend.

‘Je moet nu opschieten!’ roept hij.

Haastig zwaaiend ren ik naar mijn auto. Als ik daar aankom gaat mijn mobiel over; het geluid wordt gedempt door mijn tas. Aan de ringtone hoor ik dat het Matthew is.

‘Ik ben onderweg,’ vertel ik hem terwijl ik in het donker aan de portiergreep sta te morrelen. ‘Ik stap net de auto in.’

‘Nu al?’ klinkt zijn stem door de telefoon. ‘Ik dacht dat je nog mee zou gaan naar Connie.’

‘Dat zou ik ook, maar de gedachte dat jij op me zat te wachten was te aantrekkelijk,’ zeg ik plagerig. Dan dringt zijn vlakke toon tot me door. ‘Gaat het wel?’ vraag ik.

‘Ja hoor, ik heb alleen last van vreselijke migraine. Het is ongeveer een uur geleden begonnen en het wordt langzaam erger. Daarom bel ik. Vind je het erg als ik alvast naar bed ga?’

Ik voel de lucht zwaar op mijn huid en denk aan het naderende onweer; het regent nog niet, maar ik weet gewoon dat er nu snel een bui zit aan te komen. ‘Natuurlijk niet. Heb je iets ingenomen tegen de hoofdpijn?’

‘Ja, maar het lijkt niet te helpen. Ik denk dat ik maar in de logeerkamer ga liggen; als ik dan in slaap val, word ik niet wakker wanneer jij naar bed gaat.’

‘Goed idee.’

‘Ik vind het alleen niet prettig om te gaan slapen zonder te weten dat jij veilig thuis bent gekomen.’

Daar moet ik om glimlachen. ‘Maak je geen zorgen, ik doe er maar veertig minuten over. Tenzij ik door het bos rijd, via Blackwater Lane.’

‘Waag het niet!’ Ik voel de scheut van pijn die bij zijn stemverheffing door z’n hoofd schiet bijna zelf. ‘Ai, dat deed zeer,’ zegt hij, en ik krimp meelevend ineen. Hij tempert zijn stem tot een draaglijker volume. ‘Cass, beloof me dat je daar niet langs gaat. Ten eerste wil ik niet dat je ’s nachts in je eentje door het bos rijdt, en ten tweede gaat het onweten.’

‘Oké, dan doe ik dat niet,’ zeg ik vlug. Ik installeer me achter het stuur en gooi mijn tas op de stoel naast me.

‘Beloofd?’

‘Beloofd.’ Ik draai het contactsleuteltje om en zet de auto in de versnelling, inmiddels met de telefoon tussen mijn schouder en oor.

‘Rij voorzichtig,’ waarschuwt hij.

‘Doe ik. Ik hou van je.’

‘Ik meer van jou.’

Ik stop mijn telefoon in mijn tas en glimlach om de dringende toon in zijn stem. Terwijl ik de parkeerhaven uit manoeuvreer, spatten er dikke druppels op mijn voorruit. Daar zul je het hebben, denk ik bij mezelf.

Tegen de tijd dat ik de vierbaansweg heb bereikt, klettert de regen hard neer. De ruitenwissers zijn niet opgewassen tegen het water dat opspat van de wielen van de enorme vrachtwagen waar ik achter rijd. Wanneer ik naar rechts stuur om hem in te halen flitst er een bliksemschicht door de

lucht en neem ik mijn toevlucht tot een gewoonte uit mijn kindertijd: ik begin in gedachten langzaam te tellen. De rommelende donder geeft antwoord als ik bij vier ben. Misschien had ik toch met de anderen naar Connie moeten gaan. Dan had ik daar het onweer kunnen uitzitten, luisterend naar de grapjes en verhalen waar John ons mee zou vermaken. Ik voel een plotselinge steek van schuldgevoel om de blik in zijn ogen toen ik zei dat ik niet mee zou gaan. Het was onhandig van me geweest om Matthew te noemen. Ik had gewoon moeten zeggen dat ik moe was, net zoals Mary, onze rector, had gedaan.

De regen gaat over in een stortbui en de auto's op de rechterrijbaan verminderen hun snelheid. Ze lijken zich te verdringen rondom mijn kleine Mini en door dit plotse gedrang keer ik terug naar de linkerbaan. Ik buig naar voren in mijn stoel en tuur door de voorruit; ik wou dat mijn ruitenwissers sneller werkten. Een vrachtwagen dendert langs, gevolgd door nog een, en als die zonder waarschuwing weer invoegt in mijn rijbaan, waardoor ik hard moet remmen, voelt het ineens te gevaarlijk om op deze weg te blijven. Meer bliksem-schichten vertakken zich in de lucht en meteen daarop komt het bord voor Nook's Corner, het gehucht waar wij wonen, in zicht. De zwarte letters op de witte ondergrond, gevangen in het licht van de koplampen en blinkend als een bakken in het donker, zijn zo uitnodigend dat ik op het allerlaatste moment, als het bijna te laat is, naar links stuur en de kortere weg insla waarvan Matthew niet wilde dat ik die zou nemen. Achter me toetert een boze claxon, en terwijl het geluid me de pikzwarte weg door het bos op jaagt, voelt dat als een voorteken.

Zelfs met mijn koplampen aan kan ik amper zien waar ik rijd, en ik heb er onmiddellijk spijt van dat ik de helder verlichte autoweg heb verlaten. Overdag is deze weg prachtig

– hij voert dwars door de bossen met wilde hyacinten – maar de verborgen kuilen en bochten maken hem verraderlijk op een avond als deze. Een knoop van spanning balt zich samen in mijn maag bij de gedachte aan de rit die ik voor de boeg heb. Maar het is nog maar een kwartier rijden. Als ik mijn zenuwen in bedwang houd en niks onbezonnens doe, ben ik snel thuis. Toch druk ik het pedaal wat steviger in.

Een plotselinge windvlaag giert door de bomen en beukt tegen mijn kleine auto. Ik doe mijn best om hem recht op de weg te houden, maar ik stuit op een kuil. Een paar angstige seconden lang komen de wielen los van de grond en schiet mijn maag naar mijn keel, wat dat nare achtbaangevoel te-weegbrengt. Wanneer de auto met een klap terug op de weg belandt, spat het water langs de zijkant omhoog en stroomt over de voorruit, waardoor ik even niks meer zie.

‘Nee!’ schreeuw ik als de auto in de plas water tot stilstand komt. De angst om ’s avonds laat in het bos te stranden maakt zich van mij meester en stuwt adrenaline door mijn aderen, waardoor ik tot actie word aangespoord. Ik zet de auto met een knarsend geluid in de versnelling en trap krachtig op het gaspedaal. De motor protesteert grommend, maar de auto komt in beweging en ploegt door het water omhoog naar de andere kant van de kuil. Mijn hart, dat net zo snel slaat als de verwoed heen en weer zwiepende ruitenwissers, bonst zo hard dat ik een paar tellen nodig heb om op adem te komen. Maar ik durf niet te stoppen, voor het geval de auto weigert om weer te starten. Dus ik rijd verder – nu voorzichtiger.

Een paar minuten later schrik ik zo hevig van een onverwachte donderslag dat mijn handen van het stuur schieten. De auto zwenkt gevaarlijk naar links en terwijl ik hem met een ruk weer op koers breng, nu met trillende handen, gaat er een vlaag van angst door me heen: even ben ik bang dat ik

niet heelhuids thuiskom. Ik probeer te kalmeren, maar ik voel me bedreigd, niet alleen door de elementen, maar ook door de bomen, die in een macabere dans heen en weer slingeren, klaar om mijn autootje van de weg te plukken en het noodweer in te werpen. Met de trommelende regen op het autodak, de razende wind tegen de ruiten en de zwiepende ruitenwissers is het moeilijk me te concentreren.

Er zitten een paar bochten aan te komen, dus ik buig voorover in mijn stoel en grijp het stuur stevig vast. De weg is verlaten en bij het nemen van de ene bocht en dan de volgende, hoop en bid ik dat ik in de verte achterlichten zal zien die ik de rest van de weg door het bos kan volgen. Ik wil Matthew bellen, alleen maar om zijn stem te horen, alleen maar om te weten dat ik niet de enige op de wereld ben, want zo voelt het. Maar ik wil hem niet wakker maken, niet nu hij een migraineaanval heeft. Bovendien zou hij woedend zijn als hij wist waar ik was.

Juist als ik denk dat mijn rit nooit ten einde zal komen, ga ik een bocht door en zie ik de achterlichten van een auto, zo'n honderd meter verder. Ik slaak een zucht van verlichting en geef een beetje extra gas met de bedoeling aansluiting te vinden, maar pas als ik er bijna tegenaan zit, besef ik dat de auto helemaal niet rijdt, maar onhandig geparkeerd staat op een kleine passeerhaven. Volkomen verrast wijk ik uit en rijd eromheen, waarbij ik de rechterkant van de bumper op een haar na raak. Terwijl ik het stuur weer rechttrek, draai ik mijn hoofd om en kijk boos naar de bestuurder, klaar om tegen hem te foeteren dat hij zijn alarmlichten had moeten aanzetten. Een vrouw met door de plenzende regen vervaagde geelaatstrekken kijkt terug.

In de veronderstelling dat ze autopech heeft, stop ik een klein eindje verderop, met de motor nog aan. Ik heb medelijden met haar dat ze in deze barre weersomstandigheden uit

haar auto moet stappen, en kijkend in mijn achteruitkijkspiegel – onbehoorlijk blij dat ook iemand anders dom genoeg is geweest om bij onweer door het bos te rijden – stel ik me voor dat ze naarstig op zoek is naar een paraplu. Na zo'n tien seconden realiseer ik me dat ze haar auto niet uit komt en raak ik geïrriteerd. Ze zal toch zeker niet verwachten dat ik door de stromende regen naar haar toe zal rennen? Tenzij ze een goede reden heeft waarom ze haar auto niet kan verlaten – maar zou ze in dat geval niet toeteren of met haar lichten knipperen om me te laten weten dat ze hulp nodig heeft? Er gebeurt niets, dus ik begin mijn autogordel los te maken, met mijn ogen nog steeds op de achteruitkijkspiegel gericht. Hoewel ik haar niet goed kan zien, is er iets vreemds aan de manier waarop ze daar zo zit met haar koplampen aan. De verhalen die Rachel me vertelde toen we nog klein waren begonnen door mijn hoofd te spoken: over mensen die stoppen voor iemand met pech en ontdekken dat er een handlanger staat te wachten om hun auto te stelen, of over bestuurders die uit hun auto stappen om een hert te helpen dat gewond op de weg ligt en die dan op brute wijze worden overvallen en erachter komen dat het hele tafereel in scène is gezet. Ik klik mijn gordel snel weer vast. Ik had toen ik erlangs reed niemand anders in de auto gezien, maar dat wil niet zeggen dat zich niet iemand op de achterbank heeft verborgen die elk moment tevoorschijn kan komen.

Opnieuw flitst er een bliksemschicht door de lucht, die weer tussen de bomen verdwijnt. De wind wervelt omhoog en er schrapen takken tegen de ruit aan de passagierskant, alsof er iemand naar binnen wil. Er trekt een huivering over mijn ruggengraat. Ik voel me zo kwetsbaar dat ik de handrem eraf haal en de auto iets naar voren laat bewegen, zodat het lijkt alsof ik weg ga rijden, in de hoop dat de vrouw daardoor iets zal doen – wat dan ook – om me duidelijk te maken dat ze

niet wil dat ik wegga. Maar er gebeurt nog steeds niets. Met tegenzin stop ik weer, omdat het niet goed voelt om weg te rijden en haar achter te laten. Maar ik wil mezelf ook niet in gevaar brengen. En nu ik erover nadenk, had ze niet van streek geleken toen ik langs was gereden; ze had geen vertwijfelde gebaren gemaakt of me wat voor teken dan ook gegeven dat ze hulp nodig had, dus misschien is er al iemand – haar man of een pechhulpdienst – onderweg. Als ik pech zou hebben, was Matthew de eerste wiens hulp ik zou inroepen, niet een of andere vreemde in een auto.

Ik blijf aarzelen en de regen neemt weer toe, hard kletterend op het dak – ga nou, ga nou! Dat geeft de doorslag. Ik laat de rem los en rijd zo langzaam als ik kan weg, zodat ze nog een laatste kans heeft om me terug te roepen. Maar dat doet ze niet.

Een paar minuten later ben ik het bos uit en bijna bij ons huis, een mooie oude cottage met klimrozen boven de voordeur en een weelderige achtertuin. Mijn telefoon piept, waardoor ik weet dat ik weer bereik heb. Na zo'n anderhalve kilometer rijd ik onze oprit op en parkeer ik zo dicht mogelijk bij de deur, blij dat ik veilig en wel thuis ben. De vrouw in de auto is nog steeds in mijn gedachten en ik vraag me af of ik de politie of de pechhulp moet bellen om ze op de hoogte te stellen. Dan denk ik weer aan het bericht dat binnenkwam toen ik het bos uit reed. Ik haal mijn telefoon uit mijn tas en kijk op het schermpje. Het bericht komt van Rachel.

Hoi, hoop dat je een leuke avond hebt gehad! Ga nu naar bed, want moest vanaf het vliegveld meteen door naar het werk, heb dus een jetlag. Wilde ff checken of je het cadeau voor Susie al hebt gekocht? Ik bel je morgenochtend. xx

Als ik klaar ben met lezen frons ik – wat bedoelt Rachel met checken of ik een cadeau voor Susie heb gekocht? Dat heb ik nog niet gedaan want ik heb het te druk gehad, met het eind van het schooljaar in zicht. Bovendien is het feest pas morgenavond en was ik van plan morgenochtend iets voor haar te kopen. Ik lees het bericht nog eens en deze keer valt de formulering ‘het cadeau’ me op, in plaats van ‘een cadeau’, omdat het lijkt alsof Rachel veronderstelt dat ik iets namens ons allebei heb gekocht.

Ik denk terug aan de laatste keer dat ik haar heb gezien. Dat was ongeveer twee weken geleden, de dag voor ze naar New York was vertrokken. Ze is consultant voor de Britse afdeling van Finchlakers, een groot Amerikaans adviesbureau, en ze gaat vaak voor zaken naar de vs. Die avond waren we samen naar de bioscoop geweest en hadden we nog wat gedronken. Misschien had ze me toen gevraagd of ik iets voor Susie wilde kopen. Ik pijnig mijn hersens om het me weer voor de geest te halen, om te bedenken wat we hadden besloten te kopen. Dat zou van alles kunnen zijn – parfum, een sieraad, een boek – maar er gaat geen belletje rinkelen. Was ik het vergeten? Er schieten onaangename herinneringen aan mijn moeder door mijn hoofd en ik verdring ze snel. *Dit is niet hetzelfde*, zeg ik streng tegen mezelf, *ik ben haar niet. Morgen weet ik het weer.*

Ik doe mijn telefoon weer in mijn tas. Matthew heeft gelijk, ik heb rust nodig. Als ik me een paar weken kan ontspannen op een strand komt het helemaal goed met me. En Matthew heeft zelf ook rust nodig. We waren niet op huwelijksreis geweest omdat we het te druk hadden gehad met de renovatie van onze cottage. De laatste keer dat ik echt op vakantie was geweest – van het type de hele dag niets doen behalve op het strand liggen zonnen – was nog voor mijn vader was gestorven, dus achttien jaar geleden. Daarna was er te

weinig geld om leuke dingen te ondernemen, vooral omdat ik mijn baan als lerares had moeten opgeven om voor mijn moeder te zorgen. Om die reden was ik enorm van streek toen ik er kort na haar dood achter kwam dat ze helemaal geen arme weduwe was, maar een rijke. Ik begreep niet waarom ze tevreden was geweest met een sober bestaan terwijl ze een luxueus leven had kunnen leiden. Ik was zo geschokt dat ik nauwelijks hoorde wat de notaris zei. Ik kon hem alleen maar vol ongeloof aanstaren toen ik eenmaal begreep hoeveel geld er was, want ik dacht dat mijn vader ons niets had nagelaten.

Een donderslag, nu verder weg, brengt me in één klap terug naar het heden. Ik tuur door het raam en probeer in te schatten of ik zonder nat te worden van de auto tot onder het afdak boven de veranda kan komen. Met mijn handtas tegen mijn borst geklemd en de sleutel in mijn hand doe ik het portier open en trek een sprintje.

In de gang schop ik mijn schoenen uit, waarna ik zachtjes naar boven loop. De deur naar de logeerkamer is dicht en ik kom in de verleiding hem een paar centimeter open te doen om te kijken of Matthew slaapt. Maar ik wil hem niet wakker maken, dus maak ik me snel klaar om naar bed te gaan. En nog voordat mijn hoofd het kussen raakt, val ik in slaap.

Zaterdag 18 juli

Als ik de volgende ochtend wakker word, zit Matthew met een mok thee in zijn hand op de rand van het bed.

‘Hoe laat is het?’ mompel ik, met samengeknepen ogen tegen de zon die door het raam schijnt.

‘Negen uur. Ik was om zeven uur al op.’

‘Hoe is het met je migraine?’

‘Weg.’ Zijn zandkleurige haar glanst goudblond in het zonlicht en ik breng mijn handen omhoog om ze erdoor te halen; het voelt zo heerlijk dik aan.

‘Is die voor mij?’ vraag ik met een hoopvolle blik op de mok.

‘Natuurlijk.’

Ik wurm mezelf in een zithouding en laat mijn hoofd tegen de kussens leunen. ‘Lovely Day’, mijn favoriete feelgoodsong, klinkt op de radio beneden, en met zes weken vakantie voor de boeg voelt het leven goed.

‘Dank je,’ zeg ik terwijl ik de mok van hem aanneem. ‘Heb je goed geslapen?’

‘Ja, als een roos. Het spijt me dat ik niet op je heb gewacht. Hoe was de rit naar huis?’

‘Prima. Maar wel met een hoop donder en bliksem. En regen.’

‘Nou, gelukkig schijnt de zon nu weer.’ Hij geeft me een

zachte por. ‘Ga eens een stukje opzij.’ Voorzichtig om geen thee te morsen maak ik ruimte voor hem. Hij kruipt naast me in het bed en houdt zijn arm omhoog. Ik nestel me tegen hem aan, met mijn hoofd op zijn schouder. ‘Er is niet ver van hier een dode vrouw gevonden,’ zegt hij, zo zacht dat ik hem bijna niet hoor. ‘Ik heb het net op het nieuws gehoord.’

‘Wat vreselijk.’ Ik zet mijn mok op het nachtkastje en keer me naar hem toe. ‘Wat bedoel je met niet ver van hier? In Browbury?’

Hij strijkt een haarlok van mijn voorhoofd; zijn vingers voelen zacht aan op mijn huid. ‘Nee, nog dichterbij, ergens langs de weg door het bos van hier naar Castle Wells.’

‘Welke weg?’

‘Je weet wel, Blackwater Lane.’ Hij buigt voorover om me een kus te geven, maar ik deins achteruit.

‘Hou op, Matthew.’ Mijn hart gaat onder mijn ribben tekeer als een vogel die gevangenzit in een kooitje en ik kijk hem aan, wachtend op de glimlach die me zal vertellen dat hij weet dat ik daar gisteravond langs ben gegaan en dat hij me alleen maar plaagt. Maar hij fronst.

‘Ik weet het. Verschrikkelijk, hè?’

Ik staar hem aan. ‘Is dat echt waar?’

‘Ja.’ Hij kijkt oprecht verwonderd. ‘Zoiets verzin ik toch niet.’

‘Maar...’ Ik word ineens misselijk. ‘Hoe is ze dan gestorven? Hebben ze daar iets over gezegd?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, alleen dat ze in haar auto zat.’

Ik draai me van hem af zodat hij mijn gezicht niet kan zien. Het kan dezelfde vrouw niet zijn, zeg ik tegen mezelf, dat kan niet.

‘Ik moet opstaan,’ zeg ik wanneer hij zijn armen weer om me heen slaat. ‘Ik moet shoppen.’

‘Wat ga je kopen dan?’

‘Een cadeau voor Susie. Ik heb nog niets voor haar gekocht en haar feest is vanavond.’ Ik zwaai mijn benen van het bed en sta op.

‘Daar is toch geen haast bij?’ protesteert hij. Maar ik ben al weg, met mijn telefoon in de hand.

In de badkamer doe ik de deur op slot en draai de douche open, want ik wil het stemmetje dat me vertelt dat de dode vrouw dezelfde vrouw is die ik gisteravond met de auto passeerde graag verdrijven. Paniekerig ga ik op de rand van het bad zitten en kijk op internet, zoekend naar nieuws. Het is *breaking news* op de BBC, maar er worden geen details gegeven. Er staat alleen dat een vrouw dicht bij Browbury in Sussex dood in haar auto is aangetroffen. Dood aangetroffen. Zou dat betekenen dat ze zelfmoord heeft gepleegd? Wat een afschuwelijk idee.

Er schieten allerlei gedachten door mijn hoofd, ik probeer ze op een rijtje te zetten. Als het inderdaad dezelfde vrouw was, dan had ze misschien geen autopech gehad. Misschien was ze expres op die passeerhaven gestopt omdat het er zo verlaten was, omdat ze niet gestoord wilde worden. Dat zou verklaren waarom ze niet met haar lichten had geknipperd, waarom ze niet om hulp had gevraagd – waarom ze me geen enkel teken had gegeven dat ik moest stoppen, wat ze bij pech zeker gedaan zou hebben. Mijn maag draait zich om van ongerustheid. Op dit moment, met de zon die door het badkamerraam schijnt, lijkt het onvoorstelbaar dat ik niet ben gaan kijken hoe het met haar ging. Als ik dat had gedaan, was het misschien anders gelopen. Ze had me wellicht verteld dat het prima ging, ze had misschien net gedaan alsof ze autopech had en dat er iemand onderweg was om haar te komen helpen. Maar dan zou ik hebben aangeboden om samen met haar op diegene te wachten. En als ze erop had gestaan dat ik weg zou gaan, dan had ik argwaan gekregen, dan

zou ik met haar gepraat hebben – en dan zou ze nu misschien nog leven. En had ik niet in elk geval iemand op de hoogte moeten stellen van haar situatie? Maar doordat ik was afgeleid door het berichtje van Rachel en het cadeau dat ik kennelijk voor Susie had moeten kopen, had ik helemaal niet meer aan de vrouw in de auto gedacht.

‘Ben je daar nog lang bezig, lieverd?’ Matthews stem klinkt vanachter de badkamerdeur.

‘Ik ben bijna klaar!’ roep ik boven het geluid van het stromende water uit, dat doelloos het putje in spoelt.

‘Dan ga ik alvast met het ontbijt bezig.’

Ik trek mijn pyjama uit en stap onder de douche. Het water is heet, maar niet heet genoeg om mijn brandende schuldgevoel weg te spoelen. Ik boen driftig mijn lichaam en probeer niet te denken aan de vrouw: hoe ze een potje pillen opendraait, ze in haar hand schudt, ze naar haar mond brengt en doorslikt met water. Wat voor verschrikkingen had ze doorstaan dat ze zich van het leven wilde beroven? En was er terwijl ze stier een punt geweest waarop ze spijt begon te krijgen van wat ze had gedaan? Ik baal van de gedachten die ik heb. Ik draai de douchekraan dicht en kom onder de douche vandaan. De plotselinge stilte maakt me nerveus, dus ik zoek op mijn telefoon de radio op, in de hoop iemand vrolijk en hoopvol te horen zingen, het maakt niet uit wat, als het mijn gedachten aan de vrouw in de auto maar op afstand houdt.

‘Vanochtend vroeg is een vrouw dood aangetroffen in haar auto aan Blackwater Lane. Haar dood wordt als verdacht beschouwd. Er zijn nog geen verdere details vrijgegeven, maar de politie roept mensen in de omgeving op om waakzaam te zijn.’

De schok beneemt me de adem. *Haar dood wordt als verdacht beschouwd.* De woorden echoën door de badkamer. Is dat niet wat de politie zegt als er iemand vermoord is? Ineens word ik bang. Ik was daar ook, op dezelfde plek. Was de

moordenaar er ook geweest, verborgen in de struiken, wachtend op de kans iemand te vermoorden? Het idee dat ik het ook had kunnen zijn, dat ik degene had kunnen zijn die vermoord was, maakt me duizelig. Ik grijp me vast aan het handdoekenrek en dwing mezelf diep adem te halen. Ik moet wel gek zijn geweest dat ik gisteravond die route heb genomen.

In de slaapkamer doe ik snel een zwart katoenen jurkje aan, dat ik uit een stapel kleren gris die nog op de stoel ligt. Beneden keert mijn maag zich om van de geur van gegrilde worstjes, zelfs nog voordat ik de keukendeur heb opengedaan.

‘Het leek me een goed idee om het begin van je vakantie te vieren met een lekker luxe ontbijt,’ zegt Matthew. Hij kijkt zo blij dat ik mezelf dwing te glimlachen. Ik wil het niet voor hem bederven.

‘Heerlijk.’ Ik wil hem over gisteravond vertellen, ik wil hem vertellen dat ik vermoord had kunnen zijn, ik wil mijn afgrijzen met hem delen, omdat het een te groot iets lijkt om voor me te houden. Maar als ik hem vertel dat ik door het bos terug ben gereden, en dan ook nog nadat hij me nadrukkelijk had verzocht dat niet te doen, zal hij woedend zijn. Het doet er niet toe dat ik hier veilig en wel in de keuken zit in plaats van dood in mijn auto. Hij zal zich voelen zoals ik, bang om wat er gebeurd had kunnen zijn, ontdaan omdat ik mezelf in gevaar had gebracht.

‘Hoe laat ga je eigenlijk shoppen?’ vraagt hij. Hij draagt een grijs T-shirt en een dunne korte broek, en op elk ander moment zou ik nu denken hoe gelukkig ik me mag prijzen dat hij mijn man is. Maar ik kan hem nu nauwelijks aankijken. Het voelt alsof mijn geheim op mijn huid gloeit.

‘Meteen na het ontbijt.’ Ik kijk door het raam de achtertuin in en probeer me te concentreren op de schoonheid er-